Súd:	Okresný súd Prešov
Spisová značka:	10C/294/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu:	8114222590
Dátum vydania rozhodnutia:	26. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Michal Drimák
ECLI:	ECLI:SK:OSPO:2017:8114222590.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom JUDr. Michalom Drimákom PhD. v právnej veci žalobcov: 1/ P.. B. F., A.. XX.X.XXXX, W. W. Č.. XX, XXX XX O., 2/ P. F., A.. X.X.XXXX, W. W. Č.. X, XXX XX O., právne zastúpení: JUDr. Eva Geleneky Hencovská, advokát, so sídlom Bajzova 2, Košice p r o t i žalovaným: 1/ U. Č., A.. X.X.XXXX, W. Q.Y. Č.. XXX, XXX XX F., právne zastúpený: JUDr. Martin Kirňak, advokát, so sídlom Vajanského 43, 080 01 Prešov, 2/ KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, Bratislava 816 23, IČO: 00 585 o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaný v I. rade a žalovaná v II. rade sú povinní zaplatiť žalobkyni v I. rade spoločne a nerozdielne 20.000 Eur a žalobcovi v II. rade spoločne a nerozdielne 15.000 Eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že v rozsahu plnenia jedného z účastníkov zaniká povinnosť druhého z účastníkov.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamieta.

III. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou súdu dňa 13.8.2014 sa žalobcovia domáhali voči žalovaným ochrany osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch na tom skutkovom základe, že zavinením žalovaného v I. rade ako vodiča došlo k smrteľnému poraneniu manžela žalobkyne v I. rade, pričom s manželkou žil nebohý vyše 50 rokov a zomrel práve v deň 47. výročia ich svadby. Nebohý manžel manželke pomáhal, vozil ju autom na nákupy, k lekárovi a chodili spoločne aj na chatu, kde už aktuálne chodí len sporadicky. Žalobca v II. rade je jediným synom nebohého manžela žalobkyne v I. rade G.. Y. F., pričom s oboma rodičmi žil až do svojich 22 rokov. Konštatoval, že nebohý otec mu venoval svoj čas a ako aj čas jeho deťom, teda vnúčatám, pričom poskytoval mu aj finančnú podporu. Žalobkyňa v I. rade začala navštevovať psychiatra, pričom neustále užíva lieky a teda žalobcovia majú spoločne za to, že zavineným konaním žalovaného v I. rade došlo k porušeniu ich osobnostných práv v zmysle § 11, § 13 Občianskeho zákonníka. Rovnako tak došlo k porušeniu ich práv v zmysle čl. 19 ods. 2 Ústavy SR. Žalobcovia sa domáhali vydania rozsudku v tom zmysle, že žalovaný v I. rade a žalovaná v II. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni v I. rade 40.000 Eur a žalobcovi v II. rade spoločne a nerozdielne 30.000 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že v rozsahu plnenia jedného z účastníkov zaniká povinnosť druhého z účastníkov. Rovnako tak žiadali uložiť žalovanému v I. rade a žalovanej v II. rade povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcom trovy konania.

2. K žalobe sa písomným podaním doručeným súdu 19.12.2014 vyjadril žalovaný v II. rade v tom zmysle, že žalobcovia v žalobe neuvádzajú od čoho odvodzujú pasívnu vecnú legitimáciu žalovaného v II. rade. Vyjadril sa k rozsudku Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-22/12 zo dňa 24.10.2013, v ktorom

Európsky súdny dvor zaujal stanovisko k prejudiciálnej otázke KS PO ohľadne výkladu čl. 3 ods. 1 Smernice č. 72/166/EHS a čl. 1ods. 1 Smernice č. 90/232/EHS, pričom konštatovala, že uvedené smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. Dôvodila, že smernica je vždy adresovaná členským štátom a nezaväzuje a nezakladá priamo a práva povinnosti fyzickým a právnickým osobám, pričom si vyžaduje transpozíciu do vnútroštátneho práva formou aktu členského štátu. Poukázala na rozsudok NS SR 4Cdo 168/2009 zo dňa 20.4.2011 a 4Cdo 139/2011 zo dňa 30.10.2012, z ktorých vyplýva, že rozsah poisteného krytia PZP nezahŕňa nemajetkovú ujmu na zásah do osobnostných práv pozostalých blízkych osôb po obetiach dopravnej nehody. Ďalej argumentovala, že v zmysle § 4 ods. 2 písm. a) zákona o povinnom zmluvnom poistení má poistený z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody na zdraví a náklady pri usmrtení, v prípad usmrtenia poškodeného majú rodinný príslušníci poškodeného nárok na náhradu nákladov na výživu a nákladov spojených s pohrebom vychádzajúc z ustanovení Občianskeho zákonníka. Dôvodila, že nemajetková ujma nespadá pod rozsah poistenia upravený v § 4 zákona o PZP, pričom nemajetková ujma nie je podľa jej právneho názoru škodou. Konštatovala, že nesúhlasí s extenzívnym výkladom ustanovenia § 4 ods. 2 písm. a) zákona o PZP, z ktorého vyplýva, že sa týka poistenia zodpovednosti za škodu a nie poistenia zodpovednosti za nemajetkovú ujmu. Ďalej uviedla, že žalovaný v II. rade ako poisťovateľ, ktorý je len účastníkom poistného vzťahu zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla žiadnym spôsobom nezasiahol do osobnostných práv žalobcu a preto v prípade nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle § 13 ods. 2 OZ nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti a teda nie je pasívne vecne legitimovaný v tomto konaní. Navrhol žalobu voči žalovanému v II. rade v celom rozsahu zamietnuť.

3. Na pojednávaní konanom 30.1.2015 žalobkyňa v I. rade, že žila so svojím nebohým manželom v šťastnom manželstve 50 rokov pričom boli nielen manželia ale aj kamaráti. Uviedla, že bývajú v O., avšak majú malý domček vo C., kde trávili polroka v lete, pričom často s nimi bola aj ich vnučka. Podotkla, že bola priamo svedkom tejto dopravnej nehody, kedy zahynul jej manžel, pričom ho zachytilo auto. Nebola schopná si uvedomiť, že sa jej to týka, preto navštívila psychiatrickú pomoc. Doteraz sa lieči, chodí 1-krát do mesiaca na psychiatriu, pričom berie antidepresíva a po tragédii sa v podstate o nič nezaujímala. Uviedla, že na dôchodku bola 17 rokov, pričom manžel bol na dôchodku od roku 2006 s tým, že mal aj vyšší dôchodok v sume asi 550 Eur mesačne, pričom ona mala asi 380 Eur. Vypovedala, že manžel bol starostlivým človekom, pričom keď bol ich syn malý chodil s ním každodenne na tréningy, potom po sobáši, keď už mali vnúčatá sa venoval manžel im, pričom vnuk bol stále u nich na prázdninách a brávali ho aj na výlety.

4. Na tomto pojednávaní vypovedal aj žalobca v II. rade syn nebohého, ktorý uviedol, že s otcom mal veľmi dobrý vzťah, pričom tento vzťah sa nezmenil ani po tom, čo sa oženil. Uviedol, že od roku 1996 nebýva s rodičmi, avšak napriek tomu im stále chodil pomáhať pri väčších prácach na chalupe, pri dreve a podobne. Často sa s otcom radil vo veciach, s ktorými si nevedel poradiť. Po tragickej udalosti si zmenil aj rozpis práce, aby mohol byť častejšie doma, pomáha mame aj finančne. Otec chodil často aj po deti do školy, nakoľko bývali len dve brány od seba, bol v častom kontakte s rodinou žalobcu v II. rade. Uviedol, že vníma matkin psychický stav ako zhoršený po smrti otca, pričom jej postoj k životu taký skôr letargický, nevedel sa vyjadriť k tomu, či jej pomáha tá psychiatrická liečba.

5. Na vyššie uvedenom pojednávaní vypovedal aj žalovaný v I. rade, teda vodič motorového vozidla, ktorý uviedol, že nevie sa vyjadriť či peniaze majú byť platené od neho alebo od poisťovne. Uviedol, že zarába asi 500 Eur mesačne, jeho manželka asi 300 Eur mesačne. Ľutoval svoje konanie.

6. Písomným podaním doručeným súdu 9.4.2015 sa žalobcovia prostredníctvom právnej zástupkyne vyjadrili k stanovisku k žalovanej v II. rade v tom zmysle, že s jej tvrdením nesúhlasia. Konštatovali, že je potrebné poukázať na skutočnosť, že žalovaná v II. rade vo svojom vyjadrení opomína, že predmetný rozsudok Súdneho dvora sp. zn. C-22/12 z 24.10.2013 sa vysporadúva nie všeobecne s akýmkoľvek vnútroštátnym právom ale priamo so slovenskou právnou úpravou. Argumentovali, že Súdny dvor v tejto otázke vyslovil, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri

dopravnej nehode. V tomto smere nie je možné priznať procesnú obranu poškodenej vo vzťahu k neexistencii jej pasívnej vecnej legitimácie ale práve naopak. Rozhodnutie NS SR, na ktoré poukazuje prostredníctvom právneho zástupcu žalovaná v II. rade boli prekonané a to práve vyššie citovaným rozsudkom Súdneho dvora, ktorý bol vydaný neskôr a jasne odpovedal na položenú prejudiciálnu otázku. Poukázali na to, že Súdny dvor v danom prípade nevykladal vnútroštátne právne predpisy, ale ozrejmil ako je potrebné vykladať dotknuté smernice vzhľadom na ich cieľ, ktorého dosiahnutie je pre členské štáty záväzné. Poukázali aj na právny názor sudcu NS SR JUDr. Rudolfa Čirča, ktorý konštatoval, že občianskoprávna zodpovednosť za neoprávnený zásah do osobnostných práv musí byť predmetom poistného krytia, pričom rozširujúci výklad pojmu škoda pre účely zákona o PZP je aj ústavne konformný, pretože zmierňuje, resp. odstraňuje disproporciu medzi zákonným úrazový poistením, t.j. poistením pri pracovných úrazoch, a povinným zmluvným poisteným zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov.

7. Na pojednávaní konanom 20.5.2015 vypovedala svedkyňa P. F., nevesta žalobkyne v I. rade a manželka žalobcu v II. rade, ktorá uviedla, že ako mladej rodine im nebohý svokor finančne pomáhal, chodil s ňou po lekároch a so synom na výlety. Žalobkyňa v I. rade, teda svokra svedkyne, začala mať zdravotné problémy a preto vlastne starostlivosť o chod domácnosti nákupy, varenie, zabezpečoval svokor vrátane vybavovania veci na úradoch, potom si kúpili tú chatu vo C., kde trávili zhruba polroka odkiaľ vyrážali na rôzne výlety, na kúpaliská, do Tatier. Nebohý svokor rovnako pracoval v záhradke, nakoľko svokra kvôli svojim zdravotným problémom nemohla. Uviedla, že manžel situáciu po strate otca znášal veľmi ťažko, pričom je uzavretý typ, veľmi o tom nehovoril, no vravel, že sa mu to stále premieta, mal s otcom veľmi dobrý, taký kamarátska vzťah. Uviedla, že jej svokra spoločenské kontakty už v podstate nemá okrem jednej dlhodobej priateľke, ktorá k nej chodí. Po sobáši mali od svokrovcov veľkú finančnú pomoc, pričom im pomohli aj tým, že si vymenili byty, že svokrovci išli do menšieho bytu a mladomanželia do väčšieho. Uviedla, že svokra má zlé obdobie po psychickej stránke.

8. Na tomto pojednávaní vypovedala aj svedkyňa Y. A., ktorá uviedla, že je v priateľskom vzťahu k žalobcom s tým, že ich pozná 55 rokov a konštatovala, že žalobkyňa v I. rade mala so svojím nebohým manželom veľmi dobrý vzťah, pričom po sobáši 10 rokov nemohli mať deti a v tom čase sa na seba veľmi upli, pričom v podstate on ju aj ošetroval keď bola viac krát operovaná. O tom, že mal pozitívny vzťah nebohý aj k svojmu synovi vyplýva, to že si spolu vymenili byty, keď oni nechali synovi 3-izbový byť a presťahovali sa do jeho 1-izbového bytu. Uviedla, že žalobkyňa v I. rade je v príšernom psychickom stave, pričom ju chodí navštevovať denne a stále ju privíta s tým, že keby tu bol S. on by sa o ňu postaral, avšak teraz nemá prečo žiť, že si zoberie tie lieky, ktoré jej predpísal psychiater, aby skoncovala so životom. Ďalej svedkyňa vypovedala, že nebohý manžel žalobkyne v I. rade mal veľmi rád svoje vnúčence s tým, že pomáhal v starostlivosti o nich, keďže deti boli často u nich.

9. Na vyššie uvedenom pojednávaní vypovedala aj svedkyňa T.. A. A., ktorá uviedla, že sa s rodinou F. pozná veľmi dobre. Uviedla, že život žalobkyne v I. rade sa zmenil o 180o, pričom už to nie je ona a je na tom dosť zle, je depresívna, nebaví ju to čo mala predtým rada, maximum času tvorí zatvorená v byte sama. Čo sa týka žalobcu v II. rade a jeho nebohého otca uviedla, že mali veľmi dobrý vzťah, pričom otec sa mu venoval a vlastne to boli jeho jediný syn s tým, že sa syn so svojím otcom radil a raz s ním otec bol aj na ceste kamiónom na 3 týždne, chcel vidieť ako vyzerá ako jeho práva. Aj keď neboli spolu denne, denne si volali.

10. Tunajší súd rozsudkom č. k. 10C/294/2014-56 zo dňa 20.5.2015 rozhodol tak, že zamietol žalobu voči žalovanému v II. rade, nepriznal náhradu trov konania vo vzťahu medzi žalobcami v I. a II. rade a žalovaným v II. rade navzájom a zároveň vylúčil na samostatné konanie nároky žalobcov v I. a II. rade voči žalovanému v I. rade. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobu zamietol voči žalovanému v 2. rade z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitimácie. Zdôraznil, že ani z extenzívneho eurokonformného výkladu Zákona o povinnom zmluvnom poistení nemožno dospieť k záveru, že povinné zmluvné poistenie pokrýva aj náhradu nemajetkovej ujmy.

11. Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalovaný v I. rade, v ktorom uviedol, že namieta nesprávne právne posúdenie. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/168/2009 zo dňa 20.04.2011 s tým, že uviedol, že sa jedná o prebratie odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ktorý rozhodoval o opravnom prostriedku podanom voči rozhodnutiu Okresného súdu Ružomberok, sp. zn. 5C/42/2008 zo dňa 20.05.2008, ktorý bol vydaný pred vydaním

rozsudku Súdneho dvora EÚ, sp. zn. C-22/2012. K uvedenému rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR pripojil odlišný právny názor, ktorý vyslovil nesúhlas s rozhodnutím senátu sudca JUDr. Rudolf Čirč, na ktoré stanovisko právny zástupca žalovaného v 1. rade poukázal. Zdôraznil, že aj z judikatúry EÚ Súdneho dvora vyplýva, že členské štáty musia pri výkone svojich právomocí v tejto oblasti rešpektovať právo Únie a že vnútroštátne ustanovenia, ktoré upravujú náhradu škody pri dopravných nehodách spôsobených prevádzkou motorových vozidiel, nemôžu odňať Smernici 2009/103/ES potrebný účinok. Ďalej poukázal na konanie vedené na Okresnom súdu Prešov pod sp. zn. 6Co/127/2010, v ktorom konajúci odvolací súd mal konštatovať, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy, t.j. jej náhrada musí byť likvidovaná z povinného zmluvného poistenia. V opačnom prípade by právna úprava odporovala právu Únie a bránila by naplneniu cieľa Smerníc EÚ. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

12. Rovnako tak sa proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie odvolali prostredníctvom právneho zástupcu aj žalobcovia, ktorí vo svojom odvolaní uviedli, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval príslušnú právnu normu. Navyše odôvodnenie rozhodnutia považovali za nedostatočné a nepreskúmateľné, majúce za následok porušenie práva účastníka na spravodlivý proces, čo napĺňa znaky odňatia možnosti konať pred súdom. Taktiež poukázali na rozhodovaciu prax všeobecných súdov, na výklad pojmu ujma na zdraví, ktorá musí byť krytá v rámci škody, pričom ujma na zdraví predstavuje ujmu spôsobenú zásahom do osobnej integrity, fyzickú ako aj psychickú traumu. Ďalej poukázali na konanie vedené na Krajskom súdu v Prešov pod sp. zn. 6Co/127/2010 a výklad čl. 1 Smernice Rady 90/232 EHS v spojení s ust. § 4 ods. 1, 4 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení. Uviedli, že znenie Smernice 72/166/EHS a Smernice 90/232/EHS zahŕňa akýkoľvek typ škody alebo ujmy, bez ohľadu na to, či má majetkovú alebo nemajetkovú povahu, a preto nie je možné z neho vyvodiť záver, že nemajetková ujma nespadá do rozsahu pôsobnosti Smernice. Čl. 3 ods. 1 Smernice 72/166/EHS a čl. 1 ods. 1 Smernice 90/232/EHS sa preto musí vykladať v tom zmysle, že zahŕňa tak majetkovú škodu, ako aj nemajetkovú ujmu, akou je bolesť alebo utrpenie. Odlišný výklad by bol nezlučiteľný s cieľmi voľného pohybu a zaručenia porovnateľného zaobchádzania s obeťami dopravných nehôd v celom EHP bez ohľadu na miesto, kde sa nehoda stala (rozsudok Súdneho dvora EZVO vo veci E-8/07 Nguyen, body 26 a 27). Právna zástupkyňa žalobcov zdôraznila, že aj Súdny dvor EÚ uviedol, že zo žiadneho ustanovenia v prvej, druhej ani tretej smernice nemožno dospieť k záveru, že normotvorca Únie si želal zúžiť ochranu zaručenú týmito smernicami len na osoby, ktoré sa priamo zúčastnili na škodovej udalosti. Ďalej poukázali na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci Farrell, bod 35 v zmysle ktorého rozsah odškodnenia môže byť obmedzený iba vo výnimočných prípadoch na základe individuálneho posúdenia a rešpektovania práva EÚ. Navrhli zmeniť napadnutý rozsudok a žalobe vyhovieť.

13. K obom odvolaniam sa vyjadril žalovaný v II. rade, ktorý uviedol, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, na základe čoho dospel k správnym zisteniam, ako aj k správnemu právnemu posúdeniu. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, sp. zn. C-22/12 zo dňa 24.10.2013 s tým, že uviedol, že v Slovenskej republike platí princíp písaného práva, čo je v protiklade s princípom sudcovskej tvorby práva, preto na základe uvedeného ani rozhodnutie Súdneho dvora EÚ nemá subsidiárny právny účinok na právny poriadok SR v tom zmysle, že ním alebo prostredníctvom neho majú vypĺňať medzery v platnom právnom poriadku Slovenskej republike. Zámerom smerníc je úprava režimu zodpovednosti za škodu v členských štátoch. Jasne to uviedol Súdny dvor EÚ v rozsudku vo veci C-300/10 zo dňa 23.10.2012 Vítor Hugo Marques Almeida proti Companhia De Seguros Fidelidade - Mundial SA a spol., v ods. 28, v ktorom uvádza, že povinnosť poistného krytia zodpovednosti za škodu spôsobenú tretím osobám motorovými vozidlami sa odlišuje od rozsahu náhrady škody v prospech týchto osôb z dôvodu zodpovednosti poistenej osoby za škodu. Z cieľa, ako aj zo znenia prvej, druhej a tretej smernice (72/166/EHS, 84/5/EHS a 90/232/EHS) vyplýva, že ich zámerom nie je harmonizácia režimov zodpovednosti za škodu v členských štátoch a že podľa súčasného stavu práva Únie sú členské štáty stále oprávnené upraviť režim zodpovednosti za škodu, ktorý sa uplatňuje na dopravné nehody spôsobené prevádzkou vozidiel. Podľa názoru žalovaného v 2. Rade, právny poriadok SR podrobne a dostatočne upravuje neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby, ako aj podmienky priznania nemajetkovej ujmy v peniazoch, pokiaľ by sa iná forma zadosťučinenia nezdala postačujúca (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka), ako aj jasne upravuje nároky, ktoré sú kryté z povinného zmluvného poistenia. Navrhol potvrdiť napadnutý rozsudok ako vecne správny.

14. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd uznesením č. k. 4Co/256/2015-108 zo dňa 25.10.2016 rozhodol tak, že zrušil rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby voči žalovanému v I. rade a vo výroku o

trovách konania v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Svoje uznesenie odôvodnil tým, že sa nestotožnil s právnym posúdením pasívnej vecnej legitimácie žalovaného v 2. rade v spore z dôvodu, že súd prvej inštancie síce poukázal na právne názory vyplývajúce z iných rozhodnutí všeobecných súdov, ako aj judikatúru Súdneho dvora EÚ vo veci C-22/12 z 24.10.2013 s tým, že ale uviedol, že vychádzajúc z definície škody, poisťovňa v zmysle Zákona o povinnom zmluvnom poistení má povinnosť hradiť poškodenému škodu na zdraví, ktorej súčasťou je aj bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia ako nemajetkové ujmy, ale len pokiaľ vznikli u osoby, ktorá bola poškodenou osobne pri poistenej udalosti z hľadiska posúdenia vzťahu poisťovne k rozsahu svojho poistenia. Dôvodil, že vo vzťahu k žalovanému v II rade bolo vedené konanie na Ústavnom súde SR pod sp. zn. III. ÚS 646/2015-30 zo dňa 16.12.2015 týkajúce sa obdobnej veci uplatňovaného nároku na zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy z titulu objektívnej zodpovednosti za škodu spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Z právneho záveru vyplývajúceho z tohto rozhodnutia Ústavného súdu SR vyplýva, že Ústavný súd SR už opakovane posudzoval identickú sťažnosť v tomto konaní žalovaného v II rade vo veci týkajúcej sa rozsudku Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 5C/182/2013 z 24.09.2014, ktorý pri svojom rozhodovaní rovnako vychádzal z rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci sp. zn. C-22/12 z 24.10.2013 s tým, že uznesením č.k. I. ÚS 206/2015-25 z 29.04.2015 bola sťažnosť odmietnutá z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Uviedol, že Súdny dvor EÚ rozsudkom vo veci sp. zn. C/22/12 z 24.10.2013 rozhodol, že: „Článok 3 ods. 1 smernice Rady 72/166/EHS z 24.04.1972 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobené motorovými vozidlami a kontroly plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti, čl. 1 ods. 1 a 2 druhej smernice Rady 84/5/EHS z 30.12.1983 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2005/14/ES z 11.05.2005, a čl. 1 prvý ods. tretej smernice Rady 90/232/EHS z 14.05.1990 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. Súdny dvor EÚ viackrát zdôraznil, že nie je oprávnený vykladať ustanovenia vnútroštátneho práva, je však zjavné, že vnútroštátne právo SR prostredníctvom konkrétnych ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 11 a § 13) umožňuje blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravných nehodách priznať náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá má byť krytá z povinného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla upravuje zákon č. 381/2001 Z.z., podľa ktorého žalovaný v 2. rade ako poisťovateľ má oprávnenie vykonávať poistenie zodpovednosti na území SR. Pri uplatnenom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné vychádzať z eurokonformného výkladu škody ako osobnej ujmy blízkym príbuzným, ktorí utrpeli ujmu v súvislosti s prevádzkou motorového vozidla iného subjektu. Aj odvolací súd k posúdeniu výkladu škody poukazuje na právny názor sudcu Najvyššieho súdu SR JUDr. Rudolfa Čirča v obdobnej veci, podľa ktorého rozširujúci výklad pojmu škoda pre účely Zákona o povinnom zmluvnom poistení je ústavne konformný, pretože zmierňuje, resp. odstraňuje disproporciu medzi zákonným úrazovým poistením , napr. poistením pri pracovných úrazoch a povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škody spôsobené prevádzkou dopravných prostriedkov. Usmrtenie pri dopravnej nehode vyvoláva nielen občianskoprávnu zodpovednosť za škodu, ale aj občianskoprávnu zodpovednosť za neoprávnený zásah do osobnostných práv, a preto musí byť aj táto zodpovednosť predmetom poistného krytia. Ak by náhrada nemajetkovej ujmy pozostalých nemala byť predmetom poistného krytia, mohlo by to znamenať značné majetkové riziko subjektov zodpovedajúcich za takúto nemajetkovú ujmu. Zároveň by to mohlo znamenať neistotu pozostalých v tom smere, či im prisúdená náhrada bude aj skutočne poskytnutá, resp. riziko, že pri insolventnosti zodpovedného subjektu nebude vymožiteľná. V ďalšom konaní odvolací súd vyslovil, že úlohou súdu prvej inštancie bude vo veci vykonať dokazovanie za účelom posúdenia dôvodnosti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy s tým, že je v súlade so zásadou hospodárnosti konania, aby súd prvej inštancie spojil na spoločné konanie vylúčený nárok žalobcov v I. a II. rade na náhradu nemajetkovej ujmy vo vzťahu k žalovanému v I. rade do jedného súdneho konania vedeného pod jednou spisovou značkou. Vo vzťahu k žalovanému v II. rade odvolací súd konštatoval, že je pasívne vecne legitimovaný v spore

15. Uznesením tunajšieho súdu č. k. 16 C 75/2016-6 zo dňa 23.12.2016 súd podľa pokynu odvolacieho súdu spojil vec vedenú na tunajšom súde pod sp. zn. 10 C 294/2014 o ochranu osobnosti a náhradu

nemajetkovej ujmy v peniazoch a vec vedenú na tunajšom súde pod sp. zn. 16 C 75/2016 o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch na spoločné konanie s tým, že budú vedené pod sp. zn. 10 C 294/2014. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 30.1.2017.

16. Súd prvej inštancie po zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi oboznámením obsahu celého spisu konštatovaním, že na č. l. 1 a nasledujúcich sa nachádza samotná žaloba, na č. l. 9 a nasledujúcich sa nachádza rozsudok tunajšieho súdu č. k. 5T/3/2014-204 zo dňa 20.2.2014, ktorým bol žalovaný v I. rade uznaný vinným z predmetnej dopravnej nehody, na č. l. 10 a nasledujúcich sa nachádza lekárska správa vo vzťahu k žalobkyni v I. rade, na č. l. 15 sa nachádza úmrtný list manžela žalobkyne v I. rade, na č. l. 19 a nasledujúcich sa nachádza podanie zo strany žalobcov zo dňa 2.10.2014, na č. l. 22 a nasledujúcich sa nachádza vyjadrenie žalovaného v II. rade k žalobe, na č. l. 30 a nasledujúcich sa nachádzajú lekárske správy týkajúce sa žalobkyne v I. rade, na č. l. 40 a nasledujúcich sa nachádza zápisnica o pojednávaní z dňa 30.1.2015, kde bola vypočutá žalobkyňa v I. rade, žalobca v II. rade a žalovaný v I. rade, na č. l. 45 a nasledujúcich sa nachádza vyjadrenie žalobcov, na č. l. 52 a nasledujúcich sa nachádza zápisnica o pojednávaní z 20.5.2015, kde boli vypočutí svedkovia, na č. l. 56 sa nachádza rozsudok tunajšieho súdu č. k. 10C/294/2014-56 zo dňa 20.5.2015, ktorým bola zamietnutá žaloba voči žalovanému v II. rade, náhrada trov konania vo vzťahu medzi žalobcami v I. II. rade a žalovaným v II. rade navzájom nebola priznaná a na samostatné konanie boli vylúčené nároky žalobcov v I. a II. rade voči žalovanému v I. rade, proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný v I. rade písomným podaním nachádzajúcim sa na č. l. 60 a nasledujúcich, rovnako tak sa voči tomuto rozsudku odvolali žalobcovia písomným podaním nachádzajúcim sa na č. l. 77 a nasledujúcich, na č. l. 95 sa nachádza vyjadrenie žalovaného v II. rade k odvolaniu žalobcov a žalovaného v I. rade proti rozsudku, na č. l. 108 sa nachádza uznesenie KS PO č. k. 4Co/256/2015-108 zo dňa 25.10.2016, ktorým bol zrušený vyššie uvedený rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby voči žalovanému v II. rade a o výroku o trovách konania v rozsahu zrušenia bola vec vrátená súdu prvej inštancie ďalšie konanie a nové rozhodnutie, na č. l. 117 a nasledujúcich sa nachádza zápisnica o pojednávaní zo dňa 6.6.2017, na č. l. 119 je už oboznamovaný lekársky nález týkajúci sa žalobkyne v I. rade, na č. l. 120 sa nachádza vyjadrenie právnej zástupkyne žalobcov, na č. l. 123 a nasledujúcich sa nachádza znalecký posudok č. 80/2017 znalkyne PhDr. Evy Sklenárovej z odboru psychológie, na č. l. 144 a nasledujúcich sa nachádza ospravedlnenie z neúčasti na dnešnom pojednávaní zo strany žalovaného v II. rade ako aj vyjadrenie vo veci, ktoré už bolo oboznamované, na č. l. 148 a nasledujúcich sa nachádza uznesenie NS SR sp. zn. 8Cdo/219/2016 zo dňa 15.5.2017, ako aj ostatným spisovým materiálom, pričom zistil tento skutkový stav:

17. Rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 5T/3/2014-204 zo dňa 20.2.2014 bol obvinený U. Č. (žalovaný v I. rade) uznaný vinným, že dňa 24.7.2013 v čase 18:20 hod. v obci C., okres F., viedol v smere od F. osobné motorové vozidlo značky Opel Zafira EČV: F.-XXX-B. plne sa nevenoval vedeniu vozidla a nesledoval situáciu v cestnej premávke, po prejdení v mierne pravotočivej zákrute prešiel do protismeru až za ľavú krajnicu a na vedľajšej miestnej komunikácii ľavou prednou časťou vozidla narazil do chodca G.. Y. F., A.. XX.X.XXXX, ktorý utrpel zranenie, ktorému podľahol, teda inému z nedbanlivosti spôsobil smrť, čím spáchal prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona za čo bol odsúdený k trestu odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov s tým, že výkon trestu mu bol podmienečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 30 mesiacov, zároveň mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na dobu 30 mesiacov. Týmto rozsudkom bola schválená dohoda o vine a treste uzavretej medzi prokurátorom a obvineným.

18. Z lekárskych nálezov P.. Ľ. C. vyplýva, že žalobkyňa v I. rade prekonala reakciu na ťažký stres bližšie neurčenú, pričom na psychiatrické vyšetrenie sa dostavila sama bez poukazu. U žalobkyne v I. rade bola po psychologickom vyšetrení zvýraznená senzitivita, vnútorné napätie a neistota. Z lekárskeho nálezu P.. Ľ. C. zo dňa 20.1.2015 vyplýva, že u žalobkyne v I. rade ide o epizódu stredne ťažkej depresie (č. l. 30 spisu). Z lekárskych nálezov P.. P. O. na č. l. 32 a nasledujúcich spisu vyplýva, že u žalobkyne dochádza k poruchám pamäte spánku a bolesti v krížoch.

19. Na pojednávaní konanom 6.6.2017 právna zástupkyňa žalobcov uviedla, že došlo k tragickej dopravnej nehode, pri ktorej zahynul priamy príbuzný žalobcov, t. j. manžel a otec. Došlo k zásahu do psychickej stránky žalobcov, pričom príčina a súvislosť medzi dopravnou nehodou a ujmou žalobcov je nesporná. Z výsluchov svedkov na ostatných pojednávaniach vyplynulo, že život žalobcov sa zmenil, je nesporné, že došlo k zásahu do ich osobnostných práv.

20. Na tom istom pojednávaní právny zástupca žalovaného v I. rade uviedol, že žalovaný v I. rade spôsobil dopravnú nehodu, ktorej následkom bola smrť príbuzného žalobcov v I. rade a II. rade čo je nespochybniteľné, pričom uznal svoju vinu ako v trestnom konaní tak ju nepoprel ani v tomto civilnom konaní, pričom prejavil svoju ľútosť. Nevie zvrátiť následky, ktoré nastali touto tragickou dopravnou nehodou. Konštatoval, že smrť je následok síce neoceniteľný peniazmi, avšak judikatúra postupne upravuje určité výšky náhrady nemajetkovej ujmy, pričom poukázal na to, že štandardne sa priznáva v rozsahu 10.000 Eur až 15.000 Eur na každého pozostalého.

21. A napokon na totožnom pojednávaní zástupkyňa žalovaného v II. rade vo svojom prednese konštatovala, že zotrvávame na našom postoji, že nie sme v tejto veci pasívne vecne legitimovaní napriek rozhodnutiu odvolacieho súdu. Poukázala na rozhodnutie NS SR 3Cdo/301/2012 z 31.3.2016, v ktorom sa najvyšší súd náležite vysporiadal aj s otázkou v prípade M.. Konštatovala, že ústavný súd sám uviedol, že nie je súčasťou všeobecného súdnictva, kde bezo sporu patrí NS SR, ktorý viac-menej konštantne rozhoduje o tom, že nie je daná pasívna vecná legitimácia poisťovní v prípade náhrady nemajetkovej ujmy z povinného zmluvného poistenia. Konštatovala, že v II. rade je súkromná právnická osoba, pričom nebolo úmyslom vlády, aby poisťovne hradili nemajetkovú ujmu čo napokon vyplynulo aj z odpovede MF SR do konania vedenom na KS PO pod sp. zn. 6Co/230/2015. Uviedla, že poisťovne nesmú hradiť z iných produktov z povinného zmluvného poistenia aj nároky z prípadnej nemajetkovej ujmy. Záverom konštatovala, že oprávnenými z nárokov v takýchto konania sú manžel, manželka a nezaopatrené deti, pričom žalobca v II. rade má už svoju vlastnú rodinu a teda nespadá do tohto kvalifikačného kritéria.

22. Písomným podaním doručeným súdu 28.8.2017 právna zástupkyňa žalobcov konštatovala, že u žalobkyne v I. rade bola diagnostikovaná posttraumatická stresová porucha a ťažká depresia. Poukázala aj na lekársky nález P.. Ľ. C. zo dňa 27.6.2017 (č. l. 122 spisu), z ktorého záverov vyplýva, že u žalobkyne v I. rade ide o reakciu na ťažký stres a epizódu stredne ťažkej depresie.

23. Zo znaleckého posudku č. XX/XXXX F.. B. X. znalkyne v odbore psychológia týkajúceho sa posúdenia psychického stavu žalobkyne v I. rade a žalobcu v II. rade vyplýva, že žalobkyňa v I. rade mala na manžela silné emočné väzby, pričom mu dôverovala a bol pre ňu v živote veľkou oporou, jeho smrťou došlo k zvýrazneniu pocitov opustenosti a osamelosti, pričom stratila zmysel života. Deštrukcia týchto vzťahov medzi manželmi je pre jej psychiku už trvalá, rovnako tak znalkyňa uviedla, že žalobca v II. rade mal vzťah k otcovi pozitívny, dôverný, vyrovnaný, pričom otec bol preňho oporu, autoritou a istotou. Konštatovala, že žalobkyňa v I. rade stále trpí posttraumatickou stresovou poruchou po nehode a je to dané tým, že v miere stresových situácii, ktoré sú vypracované americkými psychológmi Holmes a Rahe sa dopravná nehoda s následkom smrti blízkej osoby nachádza na 6. mieste zo 100. situácii zoradených hierarchicky od najviac po najmenej stresujúcu situáciu. Ďalej uviedla, že je daná bezprostredná príčinná súvislosť medzi dopravnou nehodou a psychickým stavom menovanej, pričom smrť manžela v dôsledku autonehody jej zmenila životný stereotyp. Celá situácia je pre ňu významne bolestná, vysiľujúca a prežíva ju ako záťaž po prežitej traume. Konštatovala, že žalobkyňa v I. rade mala vážne psychické problémy po smrti manžela a nevyrovnala sa s jeho smrťou. Uviedla, že je možnosť, že sa žalobkyňa v I. rade nemusí celkom so situáciou pre okolnosti nehody psychicky vyrovnať. Vo vzťahu k žalobcovi v II. rade znalkyňa uviedla, že emočný stav žalobcu v II. rade bol v miere silného stresu, nečakanej náhlej udalosti, pričom doposiaľ menovaný nemal žiadne iné vážne situácie, ktoré by na neho emočne pôsobili a musel by sa s nimi vyrovnávať dlhodobo. Konštatovala, že žalobca v II. rade prežíva smútok za otcom, vedel, že musí niečo pre mamu urobiť, okolnosti smrti otca ho vystrašili a vnímal aj nárast vnútorného napätia. Uviedla, že následky v živote žalobcu v II. rade po dopravnej nehode a smrti otca menovaného zvládol, strata rodiča je trvalá, avšak z týmto faktom sa už v súčasnej dobe vyrovnal.

24. Písomným podaním doručeným súdu 27.10.2017 sa žalovaná v II. rade ospravedlnila z neúčasti na pojednávaní, pričom sa zároveň aj vyjadrila vo veci samej v tom zmysle, že opätovne vyslovila, že nie je pasívne vecne legitimovaná v tomto konaní. Poukázala na najnovšie rozhodnutie NS SR uznesenie sp. zn. 8Cdo/219/2016 zo dňa 15.5.2017, ktorým iný senát NS SR opätovne dospel k záveru, že pasívna legitimácia poisťovne v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení nie je daná. Opätovne poukázala na rozhodnutie Európskeho súdneho dvora sp. zn. C-22/12 vo veci M. proti F. Y. M.. Poukázala aj na rozhodnutie NS SR z 31.3.2016 sp. zn. 3Cdo/301/2012, v ktorom je uvedené, že zásah do práva na ochranu osobnosti sa zásadne odškodňuje v nepeňažnej

forme a možnosť priznať peňažnú náhradu na zásah do práva na ochranu osobnosti sa predpokladá až v prípade ak sa primerané morálne zadosťučinenie ukazuje ako nepostačujúce a teda priznať ho je možné len vo výnimočných situáciách. Poukázala na viaceré rozhodnutia českých súdov ako aj na OS RV zo dňa 9.12.2016 sp. zn. 9C/126/2014. K znaleckému posudku č. k. XX/XXXX uviedla, že z predloženého znaleckého posudku vyplýva rozpor v tvrdeniach žalobcov, ktorí zdôrazňujú, že nebohý bol aj vo veku 73 rokov úplne zdravý, avšak z ďalších vyjadrení vyplýva, že nebohý bol po operácii bedrového kĺbu, mal problémy z nohami a vážil 130kg a mal upchaté cievy. Poznamenala, že okrem toho ak aj súdy priznali náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch tak v nepomerne nižšej čiastke než žiadajú žalobcovia. Navrhla súdu, aby žalobu voči žalovanej v II. rade v celom rozsahu zamietol.

25. Na pojednávaní konanom 26.10.2017 právna zástupkyňa žalobcov uviedla, že zotrváva na žalobe tak ako bola doručená súdu v písomnom podaní ako aj doterajších písomných a verbálnych vyjadreniach. K stanovisku žalovaného v II. rade, ktoré súd oboznamoval, ktoré je zo dňa 23.10.2017 uviedla, že ide o opakovanú námietku v nedostatku pasívnej legitimácie, avšak v tomto konaní aktuálne prebiehajúcom už odvolací súd konštatoval, že daná pasívna vecná legitimácia žalovaného v II. rade, čo bolo aj dôvodom zrušenia pôvodného rozsudku. Na margo rozhodnutia 8Cdo/219/2016, pričom týmto uznesením argumentoval žalovaný v II. rade, uviedla, že je to senátne rozhodnutie je to až plénum NS SR, ktoré môže zjednocovať právne názory v právnych otázkach. Dôvodila, že ak Ústavný súd SR nemôže dať výklad, tak toto potom neprináleží čisto len senátu NS SR, ale plénu. Ústavný súd sa v predmetnom náleze vyjadril, že škoda na zdraví spadá pod povinné zmluvné poistenie, pričom tento nález považuje žalujúca strana za smerodajný. Uviedla, že žalovaný v I. rade svojim konaní zasiahol žalobcom do ich osobnostných práv. Samotné trestné konanie podľa jej názoru nepostačuje, došlo k závažnému zásahu do ich osobnostných práv žalobcov s tým, že žiadna forma satisfakcie nemôže zvrátiť tento stav, avšak nemajetková ujma je v tomto prípade len čiastočnou náhradou. Účelom trestného konania je potrestanie obžalovaného, nie satisfakcia poškodených. Závažnosť ujmy je zintenzívnená najmä rodinnými vzťahmi. Čo sa týka emocionálneho zásahu, tak tento zakladá právo na ochranu osobnosti a nemajetkovej ujmy. Výsluchmi žalobcov a svedkov boli preukázané negatívne vplyvy na tieto osoby kvôli úmrtiu im blízkej osoby, lekárska správa týkajúca sa žalobkyne v I. rade potvrdzuje, že táto navštevuje psychiatrickú ambulanciu, pričom k júnu 2017 bolo týchto návštev celkovo 26, pričom nedošlo k ústupu depresívnej symptomatiky u žalobkyne v I. rade čo nebolo spochybnené ani zo strany žalovaných. Predložený znalecký posudok z odboru psychológie potvrdzuje, že žalobkyňa prežila traumu, mala vážne psychické problémy, nakoľko došlo k nenávratnej deštrukcii rodinných väzieb kvôli silnej emočnej viazanosti na svojho nebohého manžela, pričom syna nemožno vnímať ako osobu nie blízku, ide o žalobcu v II. rade, avšak nebohý mu bol oporou a autoritou, pričom smrť otca uňho vyvolala silnú emočnú reakciu zároveň uňho narástol pocit ako u syna postarať sa o matku po smrti otca. Žalobu v celom rozsahu považovala za dôvodnú, pričom pri určení výšky vychádzala z rôznych súdnych rozhodnutí v SR, pričom celkovú výšku ponechala na zvážení súdu. Zotrvala na žalobe v celom rozsahu s tým, že v prípade úspechu si uplatnila náhradu trov konania.

26. Na tom istom pojednávaní právny zástupca žalovaného v I. rade uviedol, že sa pripája k právnemu názoru právnej zástupkyne žalobcov čo sa týka pasívnej vecnej legitimácie žalovaného v II. rade, pričom s týmto názorom súhlasil. Konštatoval, že v slovenskom právnom poriadku existuje tzv. judikatúrna a kasačná záväznosť čo bolo uvedené v rozhodnutí NS SR zmienené v zbierke stanovísk č. 76, 8/2016, z ktorého vyplýva, že súdy nižšej inštancie by sa nemali odkloniť od rozhodovacej praxe vyšších súdnych autorít čo podľa komentára predstavujú NS SR, Ústavný súd SR, Európsky súd pre ľudské práva, prípadne Súdny dvor EÚ, avšak na Slovensku bohužiaľ nie je ustálená rozhodovacia prax o tom, či PZP kryje nemajetkovú ujmu, avšak právny zástupca žalovaného v I. rade akcentoval, že odvolací súd už v danej právnej veci vyslovil jasný právny názor, že pasívna vecná legitimácia žalovaného v II. rade je daná. K priznaniu nemajetkovej ujmy sa právny zástupca žalovaného v I. rade pripojil k vyjadreniu doručenému žalovaným v II. rade, tzn. konštatoval, že je potrebné zohľadniť, ak už bude priznaná, samotnú výšku nemajetkovej ujmy, pričom poukázal na to, že žalovaný v I. rade nepoprel spáchanie trestnej činnosti, bol odsúdený v trestnom konaní, vyjadril ľútosť a teda nechal na zváženie súdu či je potrebné ho ešte zaväzovať k náhrade nemajetkovej ujmy. Ďalej právny zástupca žalovaného v I. rade dôvodil, že u žalobkyne v I. rade nebola diagnostikovaná posttraumatická stresová situácia a aj z tohto dôvodu navrhol žalobu voči žalovanému v I. rade zamietnuť a nepriznať žiadnej zo strán náhradu trov konania.

27. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie právne uzatvára:

28. Podľa čl. 3 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

29. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

30. Podľa § 13 ods. 1 OZ fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

31. Podľa § 13 ods. 2 OZ pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

32. Podľa § 13 ods. 3 OZ výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

33. Podľa § 420 ods. 1 OZ každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

34. Podľa § 420 ods. 2 OZ škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávnych predpisov nie je tým dotknutá.

35. Podľa § 427 ods. 1 OZ fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky.

36. Podľa § 427 ods. 2 OZ rovnako zodpovedá aj iný prevádzateľ motorového vozidla, motorového plavidla, ako aj prevádzateľ lietadla.

37. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu
a) škody na zdraví a nákladov pri usmrtení,
b) škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci,
c) účelne vynaložených nákladov spojených s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov podľa písmen a), b) a d), ak poisťovateľ nesplnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 písm. a) alebo písm. b) alebo poisťovateľ neoprávnene odmietol poskytnúť poistné plnenie, alebo neoprávnene krátil poskytnuté poistné plnenie,
d) ušlého zisku.

38. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

39. Čo sa týka pasívnej vecnej legitimácie žalovaného v I. rade súd poukazuje na vyššie citovaný § 420 Občianskeho zákonníka, podľa každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Prevádzkovateľ teda zodpovedá aj za nemajetkovú ujmu v zmysle § 427 ods. 2 Občianskeho zákonníka k § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Aj keď zákon prevádzkovateľa priamo nedefinuje, za prevádzkovateľa možno považovať osobu (fyzickú alebo právnickú), ktorá má právnu a súčasne i faktickú možnosť disponovať s dopravným prostriedkom - teda dlhodobejšie užívať dopravný prostriedok na účel, na ktorý je dopravný prostriedok určený, pričom užívajúca osoba je oprávnená dopravný prostriedok na ten účel používať. Prevádzkovateľom je najmä vlastník vozidla. Súd prvej inštancie sa

stotožňuje s názorom uvedeným v rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky z 29. 4. 2004, sp. zn. 30 Cdo 814/2003, podľa ktorého niet dôvodu, ktorý by vylučoval analogické použitie § 427 a nasl. OZ pri určení zodpovednej osoby za zásah proti osobnosti fyzickej osoby vyvolaný zvláštnou povahou prevádzky dopravných prostriedkov. Pasívnu vecnú legitimáciu žalovaného v I. rade teda súd prvej inštancie mal za preukázanú.

40. Vo vzťahu k námietke pasívnej vecnej legitimácie žalovaného v II. rade súd prvej inštancie poukazuje na viackrát spomínané rozhodnutie Európskeho súdneho dvora v rozsudku C-22/2012 M. proti H. F. Y. W.Y. M., kde bolo konštatované, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. Je nesporným, že žalovaný v I. rade mal ako prevádzkovateľ nákladného vozidla v čase dopravnej nehode uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla so žalovanou v II. rade, pričom táto otázka nebola v konaní vôbec sporná, pričom práve z tohto poistného vzťahu plynie pasívna vecná legitimácia žalovanej v II. rade. Rovnako tak sa súd prvej inštancie stotožňuje s názorom, že pasívna vecná legitimácia žalovanej v II. rade je daná aj § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 o povinnom zmluvnom poistení.

41. Aj keď podľa rozhodnutí dovolacieho súdu - Najvyššieho súdu SR, 4Cdo 168/2009 zo dňa 20.4.2011, 3 Cdo 301/2012 z 31.3.2016, resp. 8 Cdo 219/2016 z 15.5.2017 pod pojem škody pre účely zákona č. 381/2011 Z. z. nie je možné podradiť i nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spočívajúci v strate blízkej osoby, súd prvej inštancie posúdil pasívnu legitimáciu žalovanej v II. rade odlišne a naopak zaviazal ju solidárne na plnenie.

42. Súd prvej inštancie sa stotožnil s rozhodnutím odvolacieho súdu zo dňa 31.3.2016 sp. zn. 21Co/60/2015 v tom zmysle, že pri aplikácii všetkých výkladových metód nielen jednej izolovane je dôvodný záver, že Slovenská práva úprava obsahuje povinnosť poisťovne z povinného zmluvného poistenia nahradiť aj nemajetkovú škodu na zdraví, pričom súd prvej inštancie má vedomosť o argumentácii iných súdov o neexistencii pasívnej vecnej legitimácie poisťovne v konaniach o náhradu nemajetkovej ujmy (napr. už spomínaný rozsudok NS SR 3Cdo/301/2012 z 31.3.2016, resp. 8 Cdo 219/2016 z 15.5.2017).

43. Na tomto mieste je však podľa názoru súdu prvej inštancie potrebné poukázať na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky III ÚS 666/2016-36 zo dňa 11.10.2016, ktorým bola odmietnutá sťažnosť sťažovateľa - poisťovne ako zjavne neopodstatnená. V tomto rozhodnutí Ústavného súdu SR je konštatované, že rozsudok Súdneho dvora vo veci C-22/12 je potrebné vykladať v tom zmysle, že pojem škoda použitý v zákone o povinnom zmluvnom poistení, je potrebné vykladať extenzívne, pričom tento záver sa nepovažuje za arbitrárny ani inak ústavne neudržateľný. Interpretačná snaha sťažovateľa v relácii k záverečnej časti právnej veci rozsudku Súdneho dvora vo veci C-22/12, v ktorej sa odkazuje na vnútroštátnu právnu úpravu, je podľa názoru Ústavného súdu SR účelová a márna. Súdny dvor v bode 58. odôvodnenia svojho rozsudku konštatuje, že české (i slovenské) vnútroštátne hmotné právo o zodpovednosti za škodu sa vzťahuje aj na náhradu nemajetkovej ujmy a to z ohľadom na skutočnosť, že zodpovednosť za nemajetkovú ujmu vznikla na základe dopravnej nehody a má občiansko-právnu povahu.

44. Súd prvej inštancie vníma, že Ústavný súd SR nie je súdom všeobecným, avšak vzhľadom na nie úplnú jednotnosť v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov je bezpochyby jeho právny názor možné akceptovať ako rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít v zmysle čl. 4 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

45. S ohľadom uvedené mal preto súd prvej inštancie v zhode s právnym názorom odvolacieho súdu vyslovenom v uznesení č. k. 4 Co 256/2015-108 z 25.10.2016, ktorým je viazaný, za to, že náhrada nemajetkovej ujmy má byť hradená z povinného zmluvného poistenia, ktoré mal uzatvorený žalovaný v I. rade so žalovanou v II. rade. K tejto otázke ešte záverom súd prvej inštancie poukazuje a stotožňuje sa s právnym názorom uvedeným v uznesení KS PO sp. zn. 6Co/127/2010 zo dňa 28.10.2013, podľa ktorého: ,,za stavu, že právo umožňuje žalobkyni požadovať náhradu nemajetkovej ujmy je dôvodný záver, že takáto náhrada nemajetkovej ujmy musí byť likvidovaná z povinného zmluvného poistenia.

Právna úprava, ktorá by tomuto odporovala bráni naplneniu podstaty tzv. motorových smerníc Európskej únie a takáto právna úprava sa nesmie použiť.“

46. Súkromný život je široký pojem, ktorý nemožno definovať vyčerpávajúcim spôsobom. Také údaje, ako pohlavie, meno alebo sexuálna orientácia sú významnými prvkami osobnej sféry chránené čl. 8 Dohovoru <http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=~/Main/TArticles.ascx&phContent=~/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=464281&FragmentId2=464283>. Na duševné zdravie sa musí tiež prihliadať ako na dôležitú súčasť súkromného života spojenú s morálnou integritou. Čl. 8 <http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=~/Main/TArticles.ascx&phContent=~/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=464281&FragmentId2=464283> chráni právo na identitu a osobný rozvoj a právo nadväzovať a rozvíjať vzťahy s inými ľudskými bytosťami a s okolitým svetom. Zachovanie duševnej stability je v tomto kontexte neopomenuteľnou predbežnou podmienkou na účinné využívanie práva na rešpektovanie súkromného života (Ro ESĽP, čl. 8 Dohovoru <http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=~/Main/TArticles.ascx&phContent=~/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=464281&FragmentId2=464283> - Bensaid v. Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska zo 6. 2. 2001, sťažnosť č. 44599/1998).

47. Za zásah do súkromia časť súdnej praxe považuje aj privodenie smrti niektorej z blízkych osôb (§ 116 OZ <http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=~/Main/TArticles.ascx&phContent=~/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=3344012&FragmentId2=3344013>). Spôsobenie úmrtia člena rodiny je neoprávneným zásahom do súkromia členov rodiny. Primeraným zadosťučinením je v tomto prípade aj náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch.

48. Právnym prostriedkom ochrany proti takémuto zásahu je návrh, ktorým sa fyzická osoba domáha podľa ustanovení o ochrane osobnosti primeraného zadosťučinenia, ktoré môže mať i podobu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. V takomto prípade je daná aktívna legitimácia tomu subjektu, ktorému svedčí existencia kvalifikovaného vzťahu s nebohým, lebo právo na súkromie je jedným zo základných osobnostných práv fyzickej osoby tak, ako to má na mysli aj ust. § 11 OZ <http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=~/Main/TArticles.ascx&phContent=~/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=3343715&FragmentId2=3343716> (Uznesenie KS v Košiciach z 13. 10. 2005, sp. zn. 1 Co 201/2005).

49. V rozsudku zo 17. februára 2011 sp. zn. 5 Cdo 265/2009 Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol, že „ak medzi fyzickými osobami existujú sociálne, morálne, citové a kultúrne vzťahy vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života, môže porušením práva na život jednej z nich dôjsť k nedovolenému zásahu do práva na súkromie druhej z týchto osôb. Takýmto protiprávnym zásahom tretej osoby do práva na súkromie, resp. práva na rodinný život môže byť ďalšiemu účastníkovi vzťahu spôsobená taká ujma, ktorá mu čiastočne alebo úplne bráni napĺňať jeho citové potreby, t.j. nemajetková ujma postihujúca inú ako majetkovú sféru, sféru osobnostnú, ku ktorej nepochybne patrí aj citová (emocionálna) sféra. Ak dôjde k smrti jedného z členov rodinného vzťahu, pozostalá osoba môže utrpieť citovú ujmu vo forme šoku, smútku zo straty blízkej osoby a takisto aj spoločenstva (vzťahu) s blízkou osobou“. Na inom mieste odôvodnenia tohto rozsudku Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval, že „zásah do emocionálnej sféry fyzickej osoby, spôsobený protiprávnym konaním tretej osoby, následkom ktorého je úmrtie blízkej osoby, zakladá právo domáhať sa ochrany osobnosti podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti“.

50. Súd prvej inštancie ďalej poukazuje aj na uznesenie NS SR sp. zn. 3 Cdo 228/2012 zo dňa 26. septembra 2013: „Podľa § 853 Občianskeho zákonníka platí, že občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom, sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie. V tomto ustanovení Občianskeho zákonníka je upravená analógia. Analógia legis (analógia zákona) sa používa ako forma aplikácie zákona vtedy, keď treba riešiť otázku, riešenie ktorej nie je síce v zákone upravené, ale ten istý zákon upravuje riešenie podobného prípadu. Vychádza sa pritom z predpokladu, že zákonodarca by podľa rovnakých zásad upravil aj daný prípad. Dovolací súd sa stotožňuje s názorom, že právnym vzťahom zodpovednosti za nemajetkovú ujmu spôsobenú na osobnostných právach fyzickej osoby (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka) sú obsahom a účelom najbližšie právne vzťahy zodpovednosti za majetkovú ujmu (škodu) spôsobenú v majetkovej sfére poškodeného (§ 420 a nasl. Občianskeho zákonníka).“

51. V prejedávanej veci súd priznal náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch žalobkyni v I. rade (manželka obete dopravnej nehody) a žalobcovi v II. rade (syn obete dopravnej nehody).

52. Potrebné bolo po vyššie uvedených právnych záveroch zaoberať sa výškou náhrady nemajetkovej ujmy, pričom súd prvej inštancie vychádzal z dostupnej judikatúry, z ktorej príkladmo uvádza :

53. Rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co/30/2012, zo dňa 29. novembra 2012, bola žalobcovi priznaná suma 30.000 eur (náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch v dôsledku úmrtia blízkej osoby pri dopravnej nehode).

54. Okresný súd Bratislava IV rozsudkom z 15. júna 2011 č. k. 12 C 385/2008-194 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi do 3 dní sumu 23 000,00 € a žalobu vo zvyšku zamietol. Na odvolanie žalovanej proti výroku uvedeného rozsudku, ktorým bolo žalobe vyhovené, Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 4. júna 2012 sp. zn. 6 Co 111/2011 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil. Rozhodnutia súdov vychádzali zo skutkového stavu, pri ktorom došlo dňa 30. decembra 2005 na diaľnici D1 ku kolízii medzi nákladným motorovým vozidlom s cisternovým návesom a osobným vozidlom, pričom došlo k smrteľnému zraneniu vodiča osobného motorového vozidla (syna žalobcu), jeho spolujazdkyne (manželky žalobcu) a k ťažkým zraneniam samotného žalobcu; syn a manželka žalobcu svojim zraneniam podľahli. Podľa právneho názoru súdu prvého stupňa tým došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka).

55. Okresný súd Trnava rozsudkom z 28. apríla 2010 č. k. 37 C 178/2009-73 určil, že odporca tým, že dňa 24.5.2007 viedol svoje vozidlo a nevenoval sa plne vedeniu vozidla a náležite nesledoval situáciu v cestnej premávke, v dôsledku čoho si nevšimol chodkyňu prechádzajúcu po prechode pre chodcov a ľavou prednou stranou vozidla do nej narazil, následkom čoho na následky zranení z tejto dopravnej nehody zomrela, zasiahol do osobnostných práv navrhovateľov, do ich práva na súkromie a rodinný život. Odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľom 1/ a 2/ (rodičom zomrelej) nemajetkovú ujmu, každému vo výške 6 000,00 € a navrhovateľom 3/ a 4/ (súrodencom zomrelej) nemajetkovú ujmu každému vo výške 2 000,00 €. Krajský súd v Trnave na odvolanie navrhovateľov 1/ a 2/ rozsudkom zo 16. marca 2011 sp. zn. 11 Co 90/2010 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti určenia nemajetkovej ujmy navrhovateľov 1/ a 2/ tak, že odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 1/ sumu 15.000,00 € a navrhovateľke 2/ sumu 15.000,00 €, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Následne Najvyšší súd SR vo svojom rozsudku sp. zn. 4 Cdo 139/2011 zo dňa 30.10.2012 zamietol dovolanie žalovaného.

56. Rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 20 Co 183/2014 zo dňa 26.5.2015 bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 21. 2. 2014 č. k. 5C 38/2012-159 vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania, pričom súd prvej inštancie zaviazal žalovaných v 1/ a 2/ rade k povinnosti spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni v 1/ rade sumu 15.000 Eur, žalobcovi v 2/ rade sumu 15.000 Eur a žalobcovi v 3/ rade sumu 5.000 Eur, to všetko do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, nakoľko žalobcovia uplatnené nároky odôvodnili tragickou udalosťou - úmrtím syna žalobcov v 1/ a 2/ rade a brata žalobcu v 3/ rade v dôsledku dopravnej nehody, ku ktorej došlo dňa 21. 1. 2010.

57. Výška sumy prichádzajúca do úvahy ako kompenzácia nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch však nemôže byť neobmedzená. Vzhľadom na uvedenú judikatúru ako aj zohľadňujúc vzťahy v rodine mal súd prvej inštancie za to, že osobou ktorá trpí pri strate manžela (manželky) najviac je pozostalý partner - manželský vzťah je nesporne najbližším vzťahom dvoch ľudí, je s ním spojený (spravidla) celý zostávajúci život a je prirodzené, že práve pozostalý manžel znáša stratu svojho manžela najťažšie. V prejednávanej veci prišla žalobkyňa v I. rade práve o manžela, doposiaľ 26-krát navštívila psychiatrickú ambulanciu, utrpela ujmu aj podľa znaleckého posudku č. 80/2017 z odboru psychológia, preto súd zaviazal žalovaných v I. a II. rade na solidárne plnenie žalobkyni v I. rade vo výške 20.000 eur.

58. Vo vzťahu k žalobcovi v II. rade súd prvej inštancie o výške uplatneného nároku rozhodol tak, že zaviazal žalovaných v I. a II. rade na solidárne plnenie vo výške 15.000 eur, pretože žalobca v II. rade pri dopravnej nehode prišiel o otca, pričom podľa jeho výpovede, ako aj výpovedí svedkov, k nemu mal blízky a vrelý vzťah. Berúc do úvahy druhý najbližší rodinný vzťah (po manželskom vzťahu) mu považoval za dôvodné priznať nemajetkovú ujmu ako je uvedené vyššie. Súd prvej inštancie navyše

akcentuje, že aj keď už žalobca v II. rade nebýval spolu so svojimi rodičmi, išlo o jediného syna po obeti dopravnej nehody.

59. Z týchto dôvodov, aj s ohľadom na vyššie citované rozhodnutia všeobecných súdov, súd prvej inštancie vyhovel žalobe v časti ako to vyplýva z priznaných súm nemajetkovej ujmy voči jednotlivým členom rodiny - žalobcom a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

60. Súd prvej inštancie si neosobuje právo priblížiť sa k reálnej strate a bolesti žalobcov spôsobenou predmetnou dopravnou nehodou súc si vedomý faktu, že peňažné prostriedky v akejkoľvek výške nie sú spôsobilé zhojiť nezvratný následok. Vzhľadom na uvedené má súd za to, že výška nemajetkovej ujmy tak, ako bola ustálená, je súladná s doterajšou rozhodovacou praxou súdov a je primeraná, všetko v svetle tej skutočnosti, že v prejednávanom prípade ide o situáciu, kde obeťou dopravnej nehody bol manžel a otec vo vzťahu k žalobcom. Je nesporné, že rodina ako celok utrpela stratu, pričom výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je súdom určovaná voľnou úvahou, vždy však s prihliadnutím na zákonné kritéria závažnosti vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti došlo. Určenie konkrétnej výšky náhrady potom musí zohľadňovať všetky okolnosti konkrétneho prípadu a musí byť v súlade s požiadavkou spravodlivosti. Závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy sa posudzuje najmä s obsahom na jej intenzitu, rozsah a trvanie. V tejto súvislosti je nutné zdôrazniť, že skúmané zásahy vyvolávajú spravidla ujmu dlhotrvajúcu, rozsiahlu a v zásade ničím nereparovateľnú.

61. K námietkam žalovaných je záverom už len potrebné dodať, že smrť obete dopravnej nehody bola nepochybne nečakaná, tragická, žalobcami nezavinená udalosť, ktorá do ich života zasiahla a nenávratne pretrhla doterajšie väzby, čím žalobcovia stratili možnosť realizovať a ďalej rozvíjať svoj rodinný život vo vzťahu k nebohému. Žalobcovia ako aj svedkovia v tejto súvislosti podrobne popísali charakter vzťahov existujúcich medzi nimi a pozostalým.

62. Na základe vyššie zisteného skutkového stavu, citovaných právnych ustanovení a uvedených záverov súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

63. Podľa § 255 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Nakoľko v danej veci boli čiastočne úspešní žalobcovia (35.000 Eur = 50 % zo žalovanej sumy) a čiastočne úspešní bola aj žalovaní (35.000 Eur = 50 % zo žalovanej sumy), súd rozhodol tak, že podľa pomeru úspechu a neúspechu jednotlivých sporových strán, žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

Podľa § 363 C.s.p v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 C.s.p rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom po nadobudnutí jeho vykonateľnosti dobrovoľne splnená, je možné podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.